Kamu Emekçileri Bülteni Özel Sayı: 137

Anadolu Yakası

İşçi-Emekçi Bülteni

Örgütlü işçi yenilmezdir!

Fiyâtı 250 000
Eylül 2004

Irak'ta işgal, katliam ve direniş sürüyor!..

Direnen halklar kazanacak!

İMF ve çanak yalayıcıları yine iş başında...

Yağmacılardan hesap soralım!

AKP hükümeti İMF ile yeni bir stand-by anlaşması imzalamaya hazırlanıyor. Önceki hükümetin imzaladığı anlaşmanın süresi Şubat 2005'te bitecek. Yeni anlaşma 2008 yılına kadar geçerli olacak. Bu durumda Tayyip Erdoğan ve takiyyeci takımı, hiç ara vermeden İMF uşaklığına devam edecekler.

İMF'yle anlaşma imzalamanın ne anlama geldiğini hem ülkemiz hem de dünyanın pek çok yerindeki işçi ve emekçiler az çok bilmektedir. Türkiye işçi sınıfı ve emekçilerine nelere mal olduğunu anlamak için, sadece 2001'de yaşanan Şubat krizine bakmak yeterlidir. AKP hükümeti de İMF ile anlaşma imzalayarak, uluslararası soyguncular şebekesiyle yerli işbirlikçilerine hizmette kusur etmeyeceğini bir kez daha ilan ediyor. İşçi sınıfı ve emekçilerin başına yeni çoraplar örmeğe hazırlanıyorlar. Tıpkı sermaye adına mecliste oturan tüm önceki hükümetlerin yaptığı gibi.

Tayyip Erdoğan, bir süre önce "biz İMF'ye mecbur değiliz" demişti. Güya bu sözlerle AKP hükümetinin, önceki sermaye hükümetlerinden ne kadar farklı olduğunu anlatmaya teşebbüs etmişti. Oysa çok geçmeden anlaşıldı ki, boş sözlerle İMF'ye kabadayılık yapılmıyor. Gerçekte bu sözlerin asil amacı işçi-emekçileri aldatmaktır.

İMF'nin yeni bir anlaşma için Ankara'ya çağrılması da bunu gösteriyor. Bu da, Erdoğan'ın "takke"sini kısa sürede düşürdü. İşçi emekçilere karşı efelenen, tehditler savuran AKP hükümeti ve başındaki Erdoğan, İMF şefleri karşısında "süt dökmüş kedi" misali efendilerine yaltaklanıyor. Emekçilerin dini inançlarını istismar ederek başa geçen AKP şefleri, öncekiler gibi İMF'nin önünde secdeye duruyorlar.

Yaşanan bu gelişmelerin hiçbiri gerçekte şaşırtıcı değil. İMF'nin işi dünyadaki zenginliği yağmalamaksa eğer -ki öyledir-, işbirlikçilerin temel görevi de bu yağma için yolu düzlemektir. Tabii yağmadan aldıkları pay karşılığında.

Şaşırtıcı olan bir şey varsa -ki vardır- o da işçi sınıfı ve emekçilerin bu açgözlü yağmacılara bu kadar tahammül etmesidir. Oysa sermaye düzeninin yürüttüğü pervasız saldırıların -eğer püskürtülemezse- etkileri, işçi sınıfını kuşaklar boyu etkileyecek niteliktedir. İşçi sınıfı bu soyguncular gerekli yanıtı veremedikten sonra yakınıp/sızlanmanın hiçbir kıymet-i harbiyesi olmayacaktır.

Tarihsel kazanımlarımızı koruyup geliştirebilmenin yolu, yağmacılar çetesi İMF ile işbirlikçi çanak yalayıcılarına karşı mücadele etmekten geçer. Bu mücadelenin nihai amacı ise, sömürü düzenini ortadan kaldırmak olmalıdır.

Bültenin ulaştığı tüm işçi arkadaşlara çağrımızdır!

Sizin yapacağınız her katkı (yazı, mektup, röportaj, haber, şiir vb.) bülteni daha canlı, etkili ve güçlü kılacaktır. Katkılarınızı bülteni size ulaştıran işçi arkadaşlar aracılığıyla yapabileceğiniz gibi posta ve e-mail ile de ulaştırabilirsiniz.

İşçi arkadaş!

Bülteni oku-okut fabrikanda ve çevrende dağıt!

Adres : Mollaşeref Mah. Millet Cad. 50/10 Fatih/**İstanbul**

e-mail adresi: ayiep@mynet.com

Direniş Irak halklarını birleştiriyor...

Amerikan-İngiliz haydutlarının Irak'ta yaptıkları kıyımlar had safhaya ulaştı. Necef kentini helikopter ve savaş uçaklarıyla bombalayan işgal orduları birkaç günde yüzlerce Iraklı'yı katletti. İsabet alan pek çok ev yıkılırken, Mukteda el Sadr'a bağlı direnişçilerin toplandığı Hz. Ali Türbesi de bombalandı. Saldırıda isabet alan türbenin ön duvarları yıkıldı. Bu vahşi saldırganlığı protesto eden binlerce Iraklı sokaklara dökülerek emperyalist işgali lanetledi.

Sadr önderliğinde işgal ordularına karşı savaşan Mehdi Ordusu, emperyalist barbarlara boyun eğmeyeceğini, sonuna kadar direneceğini ilan etti. Hz. Ali Türbesi önünde, kefen giyerek basın toplantısı yapan el Sadr, Amerikan-İngiliz işgaline karşı sonuna kadar direneceklerini açıkladı ve Iraklı yurtseverleri işgalci haydutlara karşı mücadeleye çağırdı.

Bu onurlu direnişe destek veren Irak halkları, ülkenin birçok kentinde sokaklara dökülerek işgalcileri lanetledi. Saldırıyı protesto eden petrol rafinerisi işçileri de, üretimi durdurarak Necef'te işgale karşı savaşan direnişçilere destek verdi.

İşgal karşıtı direnişin yarattığı önemli bir gelişme de, Irak halklarını birleştirmeye başlamasıdır. Zira işçi sınıfının, emekçilerin ve ezilen halkların en önemli sorunu birlik noktasında yaşanıyor. Nasıl ki çalıştığımız işletmedeki patron, -bizi daha çok sömürmek için- Alevi-Sünni, Kürt-Türk vb. suni ayırımlarla bölmek istiyorsa; Amerikan emperyalizmi de, Iraklılar'ı Şii-Sünni diye ayırarak onları köleleştirmek istiyordu. Ama bu kanlı/kirli planları fiyaskoyla sonuçlandı.

Irak halkı Sünni'si ve Şii'siyle direnerek işgalci zorbaların oyununu bozdu. Daha önce Sünni Felluce kenti Amerikan işgal ordusu tarafından kuşatıldığında, Şii direnişçiler tarafından desteklenmiş, aynı günlerde Mukteda Sadr'a bağlı Mehdi Ordusu direnişi başlatmıştı. Necef kenti işgalciler tarafından kuşatılıp bombalanınca, bu defa Felluce'deki direnişçiler Şii direnişçilere destek verdi. Pek çok direnişçi emperyalist ordulara karşı savaşmak için Necef'e geldi. Yani direnişin güçlenmesi hem suni ayırımları ortadan kaldırmış, hem de Irak halklarının dostlarını ve düşmanlarını iyi tanımalarına olanak sağlamıştır.

Nasıl ki grev/direniş çadırı işçi sınıfı için bir okulsa, nasıl ki işçi sınıfı bu okulda dostunu-düşmanını tanıyorsa, aynı şekilde Irak'taki direniş de, Irak halklarının okulu olmuştur. Dolayısıyla emperyalistlerin "böl-parçala-yönet" taktiği diye bilinen halkları birbirine kırdırma hevesleri kursaklarında kalmıştır.

İMF- Dünya Bankası gibi soyguncu kurumlar -ülkemiz dahil- dünyayı yağmalayarak emperyalist orduları finanse ediyorlar. Kardeş Irak halkını kıyımdan geçiren cellatlar bu paralarla silahlanıyor. Bu da bize, hem Irak halkının direnişini sahiplenmek, hem de İMF ile işbirlikçilerine karşı mücadele etmek sorumluluğunu yüklemektedir.

Birleşik Metal-İş'in öncü işçileri, görev başına!

İşçiler! Kardeşler!

Metal'de TİS'ler başladı. MESS, bu yılki sözleşmede, ortaçağ köleliği anlamına gelen, esnek çalışmayı biz işçilere dayatıyor. Aylar öncesinden hain Türk Metal Sendikası ile yaptıkları çalışmaları öven MESS yetkilileri, bu köleliği tüm metal işçilerine kabul ettirmek istiyorlar. "Sosyal diyalog", "endüstriyel ilişkiler sistemi" adı altında dayattıkları ortaçağ köleliğidir. Bu ortaçağ kölelikkoşullarına ve dayatmalarına karşı anlamlı bir çıkışı ancak öncü metal işçileri başabilir.

Kardeşler! Aldığımız ücretlerin satın alma gücü her geçen gün düşmektedir. İşsizlik çığ gibi büyümekte ve bu işsizlik başımızın üzerinde kılıç gibi sallandırılmaktadır. Çalışma saatleri her geçen gün uzamaktadır. Esnek çalişma tüm acımasızlığıyla iş yaşamına girmiş durumda. Esnek çalışmadan kaynaklı rahatsızlıklar kendini göstermeye başlamıştır.

Daha çok örnekler sıralıyabiliriz. Her geçen gün hayatımız cehennem hayatına daha fazla dönüşüyor. Onun için bu TİS'lerde sıkı bir karşı duruş sergilemeliyiz. Metal işçileri olarak üzerimizdeki ölü toprağını atmalıyız. '98 Türk Metal işçilerinin hareketini benzerini yeniden yaratarak doğru bir kanala aktarmak biz metal işçilerinin elindedir. Uğursuz sendika bürokratlarına dünyayı dar etmek zorundayız.

Özellikle Birleşik Metal'in öncü işçilerine önemli görevler düşmektedir. Bu TİS'te hem Türk Metal ihanetini gögüslemek, hem de BMİS'in akıllara durgunluk veren TİS taslağına karşı mücadele etmek kaçınılmaz bir görevdir.

BMİS'in taslağında yeralan maddeler işçilerin bedelini ödeyerek kazanmış olduğu hakları, altın tepsi içinde patronlara sunmaktır.

Nedir bu maddeler?

* İnsanca yaşamalarına yetecek bir ücret, **gerçekleştirdikleri üretim ve verimlilik artışından pay**

İnsanca yaşamaya yetecek bir ücrete kim itiraz edebilir ki! Fakat performans dayatmalarının her geçen gün arttığı bir ortamda, üretim ve verimlilikten pay talebi ne demektir? Biz metal işçilerinin sorunu üretimden pay almak mıdır? Biz demiyor muyuz fazla mesailer yasaklansın, çalışma saatleri kısaltılsın. Peki üretimden ve verimlilikten pay talep ederek bunun önüne nasıl geçeceğiz? Bu talep varolan istihdamı daha da azaltmayacak mı? Böyle bir talep varolan tüm örgütlüğü parçalamaz mı? İşçiler daha fazla çalışacak, patronlar bunu kendi lehlerine kullanarak işçilerin örgütlülüklerini parçalayacaklar. Parçabaşı ve bireysel çalışmanın önünü kesme şansı kalmayacaktır. Ortaçağ kölelik yasası dediğimiz 4857 sayılı iş yasasının 22. maddesi *"...Taraflar aralarında anlaşarak çalışma koşullarını her zaman değiştirebilir..."* demektedir. Varolan sözleşmelerle bunun önünü kesen sendikalar, bu madde ile bu yasanın fiili olarak uygulanmasının önünü açacaktır.

Talebimiz tüm çalışanlara süresiz iş sözleşmesi , parçabaşı, performans, vb. gibi iş sözleşmelerine hayır!

BMİS' nın ısrarla belirttiği bir diğer talep ise:

d) İşçilerin çalıştıkları koşullar ve yeni çalışma yöntemleri konusunda, işyerine işçi alımı, işyeri gerekleri ve teknolojik nedenlerle işçi çıkarılması gibi kararları işçilerle ortak oluşturulacak olan **Endüstriyel İlişkiler Kurulu'na** getirilmesi teklifimizi kabul etmelidir.

"Endüstriyel İlişkiler Kurulu" halihazırda birçok fabrikada uygulanan bir sistemdir. Peki, bu sistem işçilere ne kazandırmıştır? Sadece daha yoğun bir çalışmaya yolaçmıştır. İşçiler üretim esnasındaki tüm sorunları en ucuz maliyetle çözmüş, buna karşılık kapı önüne konmaktan kurtulamamiştır. "Endüstriyel İlişkiler Kurulu" esnek üretimden başka bir şey değildir.

Onun içindir ki, bu talep işçilerin talebi olamaz. Arçelik'in baştemsilcisinin söylemiş olduğu "biz işyerinde üretimi organize ediyoruz. Onun için işveren neden bize karşı olsun ki?" Bu yaklaşım, sendikalarımızın "endüstriyel ilişkiler kurulu" ile ne hale geleceğini göstermektedir.

Esnek üretime hayır!

Her türlü esnek üretim uygulamasına son!

BMİS' nın bir diğer talebi ise işten gerekçesiz atmayı meşrulaştırmaktır!

e) Geçersiz nedenle iş sözleşmesi feshedilen işçiyi işe başlatmayı ve işe başlatmama durumunda **yüksek tazminat ödeme teklifimizi kabul etmesi gerekir.**

Fabrikalarda geçersiz nedenle işten atılanlar kimdir? Örgütlenmek artık o kadar zor ki, bir fabrikayı örgütlemek için öncü işçiler yıllarını vermektedir. Peki bizim sendikamız ne yapıyor? İşçilerini koruyacağına, patronların işçileri daha kolay işten atılmalarını sağlayacak bir yol-yöntem öneriyor. Bu kabul edilecek bir şey değildir. Bu açıkça yıllarca kendini işçilerin örgütlemesine adamış işçilere ihanettir. Onların sendikal örgütlülükten uzaklaştırılması demektir.

BMİS yöneticileri "geçersiz nedenle işten atılmaların önüne kesmek için böyle bir madde koyduk" savunması yapabilirler. Ama bunun pratikteki uygulaması kesinlikle öncü işçilerin kıyımı biçiminde olacaktır. Patronlar, TİS'i dayanak yapacak ve öncü işçileri tasfiye etmek amacıyla bir parça kesenin ağzını açacaklardır.

Bu saldırıya karşı öncü metal işçileri sessiz kalmamalıdır!

Asalak patronlara dilediğin işçiyi işten atabilirsin, yalnız bu sana biraz pahalıya malolur demektedir. Öyle ya kapitalizmde her şeyin bir bedeli var. Öncü bir işçinin bedeli de biraz yüksek olur, hepsi bu! Ama şunu unutmaktadır BMİS'in "sınıf sendikacılığı' yapan yöneticileri, öncülerin tek çıkarı işçi sınıfını örgütlenmesidir. Bu uzlaşma ile kendi koltuğunuzu garantiye almak niyetinde olduğunuz görünmektedir. Daha 7 ay önce bir programla işçilerin karşısına çıkarak görev istediniz, ilk fırsatta ise programınızın bir kağıt parçasından başka bir şey ifade etmediğini kanıtlamış oldunuz!

Bu TİS taslağını parçalamak öncü metal işçilerinin omuzlarındadır. Bu TİS kabul edilirse, en kısa zamanda ya da patron için en uygun anda tüm fabrikalarda öncü kıyımı yaşanacaktır.

İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!

Sınıf bilinçli bir metal işçisi

Dağıttıkları sadaka sömürülerini gizleyemez!

Kimya ürünlerinin üretildiği 600 kişilik bir fabrikada çalışıyorum. Bu fabrikada 400 kadın işçi çalışıyor. Kadın işçilere emir verme ve baskı altında tutma yoğun olarak yaşanıyor. Çoğu evli ve sorumluluk sahibi olan kadın işçiler, işten atılma korkusu karşısında çaresiz kalıyorlar. Kadın olmalarından kaynaklı erkek işçilere nazaran daha fazla baskı görüyorlar. Ustabaşları bu durumdan fazlasıyla yararlanıyor. Kadınlar işçiler daha rahat baskı altına alındıkları için erkeklere nazaran daha fazla çalıştırılıyorlar.

Çalışma saatlerine göre ücret oldukça düşük. Asgari ücrete yapılan zam, halen ücretlere yansıtılmış değil. Patron yalakalarına zam yaptı, bizlere ise zam vermedi. Bir yılını dolduran işçiler asgari ücrete çalışıyor. Hepimiz sigortalıyız ama kadrolu değiliz. İşten çıkarılma korkusu var. Bu korkudan dolayı bir hak talep edemiyoruz.

Geçen günlerde patron fabrikada bir gövde gösterisi yaptı. Gövde gösterisini, "sünnet şöleni" diye adlandırıldı. Asalak patron, dışarıya ve işçilere "işçi babası" görünmek için, bizden gaspettiği paraları, bizlere lütufmuş gibi sundu ve böylece işçilerin gözlerini boyadı. Çocuklara, ailelere "yardım" amaçlı yaptığı bu şölen, bir kez daha patron sınıfının düşkünlüğünü ve çirkefliğini gösteriyor bize. Sen işçilerine zam vermeyeceksin, fazla mesaiye bırakacaksın, her türlü sosyal haktan mahrum bırakacaksın, sonra böyle bir şölenle, tüm bunların üstünü güya üç-beş kuruş dağıtarak örteceksin.

"Patron, bizden çaldığını bize satma!"

İşçi arkadaşlara da bir çifti sözümü var; patronon dağıttığı üç-beş kuruş sadakayı alarak gülünç duruma düşmeyin, o paralarla gözümüzün boyamasına izin vermeyin, çevreye hoş görünmek için dağıttığı paralar bizim alınterimiz, yani emeğimizdir.

Asalak patronlar dışarıya hoş görünmek amacıyla "hayır işleri" ve reklam türü girişimlerde bulunuyorlar. Dışarıda güya "işçi babası, hayırsever" olan bu patronlar, fabrikalarında bizleri iliklerimize kadar sömürüp alınterimizi gaspediyorlar. Biz işçilerin yapması gereken ise, gözümüzü açıp emeğimize ve alınterimize sonuna kadar sahip çıkmaktır. Alınterimizin, asalak patronlar tarafından reklam malzemesi ya da sofralarına meze yapılmasına izin vermemektir.

Petro-kimya işçisi/Kurtköy

İşçi sınıfının kurtuluşu kendi eseri olacaktır!

Bültenimizde bugüne kadar tersane işçilerinin ağır koşullar altında çalıştıkları ve sorunlarını çözmek için örgütlenip mücadele etmesi gerektiği konusunda yazılar çıktı. Ama nasıl örgütlenilip, nasıl mücadele yürütülmesi gerektiği konusunda söylenenleri ya biz işçiler anlamadık, ya da anlatanlarda bir sıkıntı vardı.

Öncelikle tersanelerde sorunlarımız nelerdir?

İş cinayetleri, sigortasız çalıştırma, iş güvencemizin olmaması, işyerlerinde emniyet önlemlerinin alınmaması, düşük ücret ve uzun çalışma saatleri, hafta sonu tatilinin olmamasından kaynaklı yoğun iş stresi vb. sorunları sıralayabiliriz.

Hepimizin bildiği gibi tersanelerde 15-20 bin işçi çalışmakta. Öylesine bir sirkülasyon var ki, bazen bir günde birkaç işyeri değiştiren işçi arkadaşlar var. Ya da bir işyerinde taşeronlar arası bölüşülmüş haldeyiz.

Ücretlerimiz diğer işyerleri ile karşılaştırıldığında yüksek gibi gözüküyor. Oysa aldığımız ücretle ay başını nasıl çıkaracağız diye dertli dertli düşünmüyor muyuz? Ücretlerimiz yevmiye üzerinden hesap edildiğinden tatil günümüz yok. Haftada bir gün dinlensek ücretlerimiz haliyle düşüyor. Sigortasız çalıştığımızdan dolayı çocuk ve eşimizin en küçük bir hastalığı durumunda, aylarca çalışmamız güya karşılığı olan ücretlerimiz tedavi masraflarına bile yetmiyor. Bir de "iş kazası" yaşanırsa o zaman ne yapacağımızı bilemiyoruz.

Her tersanede onlarca taşeron çıkıyor karşımıza. Sömüren bir iken ikiye hatta üçe, dörde çıkıyor. Patronlar kendilerini aklamak için taşeronları çok iyi kullanmakta. Biz işçiler ise hale taşeronun patronun kuklası olduğunun farkına varabilmiş değiliz. Bu gidişe daha ne kadar seyirci kalacağız?

İşçi arkadaşlar! Her gün ölümle burun buruna gelen biziz. Evimize bir parça ekmek götürebilmek için saatlerce ve köle gibi çalışan biziz. Sigortası yatırılmayan, hiçbir sosyal hakkı olmayan biziz. İş güvenliği de olmayan biziz... Asalak tersane patronlarının bizi kolayca sömürmelerine ve emeğimizi gaspetmelerine neden göz yumuyoruz? İşçi sınıfının büyük şair Nazım'ın dediği gibi "... *kabahatin çoğu sende, demeye dilim varmıyor ama, kabahatin çoğu senin canım kardeşim...*" Kabahatin çoğu bizim değil mi canım kardeşlerim?

Asalak patronlar bunları bizlere reva görürken, biz ise onların kârlarına kâr katmıyor muyuz? Hiçbir şey üretmeden asalakça lüks içinde yaşamalarını bize borçlu değiller mi?

Peki bunun nedeni ne? Bu gücü nereden alıyorlar? Arkadaşlar, bu gücü bizim örgütlü olmamızdan, birlikte omuz omuza vermememizden alıyorlar. Bu gücü bizim örgütsüz, sendikasız olmamızdan alıyorlar. Neden asalak patronlar bizim karşımıza tek tek çıkmıyorlar da örgütlü çıkıyorlar. Bunları hiç düşündük mü? Neden yanıbaşımızda yaşananlara seyirci kalıyoruz. Bir işçi arkadaşımız işten atılınca niye ona sahip çıkmıyoruz? Neden her gün eve sağ-salim olarak dönebilecek miyiz, korkusu ve kabusu yaşıyoruz?

Yanıbaşımızdaki Pendik Tersanesi'nde 763 gündür "iş kazası" olmuyor, bunu biliyor muyuz? Oysa aynı işi yapıyoruz, neden bu tersanede 763 gündür "iş kazası" olmuyor, bizde ise hemen her saat "iş kazası" yaşanıyor? Bu soruyu kendimize hiç sorduk mu, bu durum bizi rahatsız etmiyor mu? Pendik Tersanesi'nde işçilerin sendikası var, bu sayede hafta sonu iki gün tatil yapıyorlar. Sigortaları yatırılmakta, işten atılırsa sendikasının gücüne güveniyor, sosyal haklarını almakta. Peki, biz bu haklara niye sahip değiliz?

Arkadaşlar! Pendik Tersanesi'nde işçilerin hakları varsa, bu hakların hiçbirini patronlar tarafından vermiş değil. Tüm bu hakları işçiler mücadele ederek kazanmıştır. Bugün Pendik Tersanesi'nde işçiler sendika sayesinde saldırıları gögüsleyebiliyorlar.

Arkadaşlar bu düzen böyle gelmiş, böyle mi gidecek? Hiç düşünmüyor muyuz? Biz olmasak asalak patronlar hiçbir şeydir. Neden üretimden gelen gücümüze güvenmiyoruz. Bizler örgütlenerek mücadele etmesini başaramaz mıyız? Unutmayalım karşımızda örgütlü bir güç ve sınıf var. Bu örgütlü gücün ve sınıfın karşısında ise kocaman 20 bin kişilik tersane işçisi bulunuyor. Bizler örgütlenip bu gidişe dur demedikten sonra, her geçen gün koşullarımız daha da ağırlaşacak. Tersanelerde birlikte ve omuz omuza çalıştığımız işçi arkadaşımızdan başka dostumuz yoktur bizim. Birbirimize güvenip örgütlenip mücadele etmekten başka da kurtuluş yolumuz yok! Onun için örgütlenerek sendikamıza sahip çıkmak zorundayız. İnsanca yaşamak için dahi bunu yapmak zorundayız.

Arkadaşlar! Kaybedeceğimiz neyimiz var ki! Zincirlerimizden kurtulmaktan mı korkuyoruz? Oysa asalak patronların kaybedeceği çok şeyleri var!

Arkadaşlar! Kendimize güvenmek ve mücadele etmekten başka hiçbir yolumuz yok! "İşçi sınıfı ya örgütlüdür her şeydir! Ya da örgütsüzdür hiçbir şeydir!"

Kurtuluş yok tek başına, hep beraber ya hiçbirimiz!

Tuzla tersanesinden bir işçi

Fazla mesailer kölelik zincirimizi kalınlaştırıyor!..

Bugün birçok fabrikada 8 saatlik iş günü fiilen kaldırılmıştır. İşçi sınıfı büyük bedeller ödeyerek kazandığı bu hak, bugün patronlar tarafından gaspedilmiştir. Bundaki en büyük etken, biz işçilerin yeterli örgütlülüğe sahip olmamamız ve sömürüye karşi mücadelede yetersiz kalmamızdır.

Bunu fırsat bilen asalak patronlar, bizi birer köle haline getirebiliyorlar. Bu sayede ise, en başta da bizi sefalet ücretlerine mahkum ediyorlar. Ücretlerimiz düşerken, çalışma saatleri artıyor. Çalışma saatleri attıkça, sömürü düzenin ayrılmaz parçası olan işsizlik de çığ gibi büyümektedir. Bu koşullarda patronlar sınıfı servetine servet katarken, işçi sınıfını sefalet ücretleri ile işsisizlik arasında tercih yapmaya zorluyorlar. Diğer bir ifade ile biz işçiler daha fazla çalışarak daha fazla yoksullaşıyoruz,

Birçoğumuz asgari ücret veya bir miktar fazlası ücrete talim yapıyoruz. Değil ay sonunu, ayın ortasını bile getirmekte zorlanıyoruz. Üç-beş kuruş fazla kazanmak uğruna hafta içi, hafta sonu bazen de geceleri çalışıyoruz. Sosyal güvencemiz yok denecek kadar az, çalışma koşullarımız ağır. Bir de buna fazla mesai eklenince hayatımız felç oluyor.

Hiçbir sosyal faaliyetimiz yok. Öyle zamanlar oluyor ki, çoluk-çocuğumuzu, eşimizi, dostumuzu bile doğru dürüst göremiyoruz. Böyle bir tempoya daha ne kadar dayanabiliriz? Evet mesaiye kaldığımızda biraz daha fazla para elimize geçiyor. Ama bu bizim yoksulluğumuzu çözmüyor. Tam tersine, yeni sorunlar ekliyor. Olaya farklı açılardan bakabilirsek, bundan asıl kazançlı çıkanın patronlar olduğunu görürüz. Önce düşük ücret veriyorlar. Ücret düşük olunca fazla mesai yapmak zorunda kalıyoruz. Fazla mesai yapınca, işsizlik daha da arıtıyor. Kapının önündeki işsizi bize gösteren patronlar, "ya düşük ücrete çalışırısınız ya da kapının önündekilerin arasına katılırsınız" diye tehdit savuruyor.

Fazla mesailer, kapitalist sömürü düzeninin ayrılmaz bir parçası olan işsizliği daha da arttırmaktadır. Sermeye devletinin kurumları dahi teslim ediyor. Son yıllarda çalışma sürelerinin artmasına paralel şekilde işsiz sayısının arttığı Devlet İstatistik Enstitüsü (DİE) raporlarında bile yer almaya başladı.

İnsan sosyal, kültürel vb. faaliyetleriyle insandır. Çalışma insan için amaç değil araçtır. Yaşamak için araçtır. Ama kapitalist sistem çalışmayı araç olmaktan çıkarıp amaç haline getirmiştir. Biz işçiler, iyi şartlarda yaşamak istiyorsak, çalışma koşullarımızı düzeltmek istiyorsak. Her şeyden önce insan gibi yaşamak istiyorsak bunu için mücadele yolunu seçmeliyiz. Fazla mesai yapmak çözüm değildir. bu bizim değil, patronların işine gelir ancak. Zira biz zaten üretiyoruz ve fazla mesaiye kalmadan da insanca yaşamaya yeten bir ücreti fazlasıyla hak ediyoruz.

Sömürü düzeninden kurtulana kadar insanca çalışma koşulları ve insanca yaşamaya yeten ücret almak en meşru hakkımızdır. Kölelik zincirlerimizi kırabilmek için mücadele etmekten başka çaremiz yok.

Herkese iş, tüm çalışanlara işgüvencesi!

7 saatlik işgünü, 35 kaatlik çalışma haftası!

İnsanca yaşamaya yeten, vergiden muaf asgari ücret!

Bir metal işçisi/Pendik

Memleketin kıyıcığından bir sınıf yazarı

Uluçamlara köknarlara karşı
Yaşıyorum diyebilmek göğüs dolusu
Bir otuyum diyebilmek bu toprağın
Menekşe değil bir ardıç eğilmezliğiyle
Özsuyunda üretme varolma tutkusu
Ne kişiye boyun eğme ne kula kulluk

R. Ilgaz

Bilmeyen, izlemeyen ve gülmeyen yoktur bu seriye. Filmini hiç bıkmadan ikinci, üçüncü belki de dördüncü defa izleyebilir, kitabını bir solukta okuyabiliriz. Çünkü biz varızdır her bir sayfasında, tembelliklerimiz, serseriliklerimiz, hep özlemini duyduğumuz dostluklarımız. Birimize bir şey olsa hepimiz aynı acıyı çekeriz, birimiz suçlansa hepimiz aynı inançla ayağa kalkar 'ben yaptım' deriz. Bizler bir türlü mezun olamamış parasız pulsuz koca koca Güdük Necmiler, Damat Feritler, İnekler'izdir. Hababam Sınıfı hepimizin sınıfıdır. Çünkü biz varızdır her bir sayfasında.

Herkesin bildiği Hababam Sınıfı'nın ve daha nice öykünün, şiirin, romanın, oyunun, makalenin yazarıdır Rıfat Ilgaz.

Bir şiirinde dediği gibi, kıyıcığında doğmuştur Kastamonu'nun sınıfın güleryüzlü şairi.

Rıfat Ilgaz, tüm yaşamı boyunca toplumsal-gerçekçi bir sanatçı olmuştur. İşçi sınıfından yana, onun gücüne inanmış bir ustadır. Hayatı çeşitli zorluklarla, sürgünler ve yasaklarla geçen yazar, her dem üretim içinde olmuştur. O bir şairdir, oyun yazarıdır, mizahçıdır, karartma gecelerinde bir öğretmendir. Onun gözünde mizah bir biçimdir, topluma bakışaçısıdır ve topluma çoğu zaman bu açıdan bakmayı seçmiştir büyük usta.

"Hep bozuk düzenin kökenine gitmeye çalıştım. Gözümü toplumdan hiç ayırmadım, kulağımı da halktan" demiş, "...şairin tek başına duyduğunu, düşündüğünü, gerçekleri saptayıp yansıtması, önemini yitirmiştir. Topluma yeni biçimlenişler vermekte olan işçi sınıfının değiştirici bir bireyi olarak yaşama yeni bir anlam katması, geleceğe güvenini açığa vurması, iyimser bir duyarlılık içinde çağının yeni gerçeklerini belirtmesi görevi başlamıştır şairin" diyerek sınıf tavrına sahip sanatçılara mütevazi öğütler vermiştir.

1944 yılında basılan ikinci kitabı Sınıf, komünizm propagandası yaptığı düşüncesi ile sıkıyönetim mahkemelerince toplatılmış, kendisi de tutuklanmıştır. Yasaklar, sürgünler, tutuklamalar onun için kaçınılmazdır. O bu memleketin değiştirmek için düşünen ve üreten bir sanatçısıdır. Böyle olunca da yakasını bir türlü bırakmaz bozuk düzen. Kitapları toplatılır, dergiler yasaklanır, tehditler gelir. Ama bu kara mizahçı, bir türlü durmaz, durmak istemez. Çünkü bilir ki sanatçı sınıfın tarafında olmalıdır.

Şimdi şu parmaklığın ötesinde kaldı
Bütün çalışanlar;
Teker teker sökülmüşüz toprağımızdan,
Havamızdan, suyumuzdan olmuşuz.
Yaşamaktayız aynı çatının altında
Daha mahzun, daha hesaplı.
Rahat günlerin işçisi olacaktık,
Rahat günlerin şairi:
Bir çift sözümüz vardı
Nar çiçeği, gül dalı üstüne,
Dudaklarımızda kaldı!

Yalın, duygulu, içten anlatımı ile insanlara bir göğüs dolusu eser vermiş, üretmiş, hep üretmiştir Rıfat Ilgaz. 1980 karşıdevrimi sırasında 70 yaşında gözaltına alınmış ve sorgulanmıştır. Sınıfın şairi sadece yazdıklarıyla değil yaşamı ile de sınıfın yanında yer almıştır.

"Ölümüm gürültüsüz olsun" demişti. Sivas'ın yangını onun da içini yakıp arkasında bir dolu emek bırakarak sessiz sedasız ayrılmıştı aramızdan. O içlerinde dostlarının da bulunduğu 33 aydının diri diri yakılmasına dayanamamış ve 7 Temmuz '93'te kalbi bir ağıt gibi duruvermişti. Sınıfın yazarı bir ömre sığdırdığı sanatıyla haykırır insanlara hep mücadele etmelerini ve durmamalarını.

Kaldır başını kan uykulardan
Böyle yürek böyle atardamar
Atmaz olsun
Ses ol ışık ol yumruk ol
Karayeller indirmeden başına çatını
(...)
Çabuk ol

N. Asya

*(**Ekim Gençliği**'nin Temmuz 2004 tarihli 73. sayısından alınmıştır...)*

Kamu Emekçileri Bülteni Özel Sayı: 137 ● Fiyatı: 250 000 TL ● Ağustos 2004 ● **Sahibi ve S. Yazı İşleri Md.:** Gülcan CEYRAN ● EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti. ● Mollaşeref Mah. Millet Cad. 50/10 Fatih/**İstanbul** ● Tel/Fax: 0 (212) 534 32 39 ● **Baskı:** Özdemir Matbaacılık / İST